

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1272/2024
02.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Ђидић, адвокат из ..., против туженог АД за путеве „Крушевацпут“, Крушевац, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2045/23 од 11.12.2023. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2045/23 од 11.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 215/22 од 26.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезаи тужени да тужиоцу исплати на име мање исплаћене зараде за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године укупан износ од 581.457,51 динар и то са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на износ из става првог изреке пресуде који се односи на разлику у неисплаћеној заради за период од 22.01.2015. до 31.12.2017. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Крушевац, доприносе за социјално и здравствено осигурање запосленог у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених, Филијала Крушевац, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 169.183,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2045/23 од 11.12.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име

мање исплаћене зараде за период од 01.09.2015. до 31.12.2017. године исплати укупан износ од 581.457,51 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате, да му на износе из става првог изреке пресуде који се односе на разлику исплаћене зараде за период од 01.09.2015. до 31.12.2017. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда ПИО Филијала Крушевац, доприносе за социјално и здравствено осигурање запосленог у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених, Филијала Крушевац и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 45.020,26 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује.

Према чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на неодређено време са III степеном стручне спреме и обавља послове ... у складу са закљученим уговором о раду и припадајућим анексима. Зараде запослених код туженог обрачунавају се тако што се основна зарада за најједноставнији посао при просечном месечном фонду часова од 174 часа множи коефицијентом посла запосленог. Вештачењем је утврђено да су износи нето месечних зарада који су тужиоцу исплаћивани у утуженом периоду обрачунати на наведени начин према утврђеним коефицијентима (из закључених анекса), били виши у односу на прописану нето минималну зараду у Републици Србији. Утврђено је и да тужени приликом обрачуна зараде тужиоца није примењивао цену рада прописану Посебним колективним уговором за делатност путне привреде РС (цена рада у висини минималне цене рада утврђене одлуком социјално - економског савета основаног за територију Републике Србије), а да применом минималне цене рада (из Посебног колективног уговора) и коефицијената тужиоца из анекса, разлика зараде у спорном периоду износи 518.763,74 динара, који износ тужилац у овом спору и потражује. Такође, тужени је за 136.730,34 динара исплатио тужиоцу већу зараду од зараде обрачунате множењем коефицијента посла који тужилац обавља прописаног ПКУ за делатност путне привреде (најнижи коефицијент одређен за II групу послова) и минималне цене рада утврђене у складу са законом.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев. По налажењу тог суда, послодавац је овлашћен да утврди најмању цену рада која служи као основица за обрачун зараде запосленима, али тако утврђена цена рада не сме бити нижа од цене рада коју утврђује социјално економски савет, јер

би у том случају била створена могућност да се запосленом исплаћује зарада мања од минималне, односно зарада у умањеном износу као у конкретном случају.

Одлучујући о жалби туженог другостостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, сматрајући да тужилац нема право на тражену разлику зараде када је послодавац обрачунавао и исплаћивао запосленом зараду најмање у уговореној висини, а тако исплаћена зарада била виша од минималне зараде.

По оцени Врховног суда, становиште апелационог суда је правилно, а наводи ревизије о погрешној примени материјалног права неосновани.

Према Закону о раду запослени има право на одговарајућу зараду за обављени рад, а уговор о раду садржи елементе за утврђивање основне зараде. Основна зарада као елемент одговарајуће зараде утврђује се у висини минималне цене рада што је у складу са законом, али под условом да је одговарајућа зарада на коју запослени има право виша од минималне зараде. Такође, цена рада коју примењује послодавац приликом обрачуна зараде може бити нижа од оне коју одређује социјално економски савет, али зарада коју послодавац исплаћује запосленом не сме бити нижа од утврђене минималне зараде. У конкретном случају, уговором о раду (анексима) регулисано је право тужиоца на зараду тако што је уговорен новчани износ основне зараде. Тужени је у спорном периоду обрачунавао и исплаћивао тужиоцу зараду у уговореној висини и тако исплаћена зарада је била виша од минималне зараде, па тужилац нема право на тражену разлику. Правилан је закључак апелационог суда да тужилац нема право на разлику зараде обрачунату на начин да се комбинује цена рада из Посебног колективног уговора за делатност путне привреде (цена рада у висини минималне цене рада) и коефицијента из уговора о раду (анекса), нарочито када је исплаћена зарада тужиоцу у спорном периоду била виша од зараде обрачунате на начин на који прописује ПКУ за делатност путне привреде за коефицијент посла који тужилац обавља (од 1,2), а при том тужилац није доказао да би му у таквој ситуацији припадао коефицијент од 1,5 (највећи коефицијент одређен за II групу послова). Како је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада у већем износу у односу на минималну зараду, правилно је одбијен његов захтев.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић